

"Zure Mie"

Het waaide hard. Een gure wind joeg de stuifsnieuw over het open plein. Het kleine kerkje leunde met zijn duidelijk scheefgezakte toren tegen de wind aan. Binnen was alles vrolijk verlicht op deze Kerstavond laat in de negentiende eeuw. Mensen kwamen met koetsjes aan, lieten zich door de koetsier eruit helpen en waagden de paar stappen door de opgehoopte sneeuw. Ze schudden zich uit en zagen amper de gedaante die een paar stappen naast de ingang tegen de kerkmuur leunde.

Anderen, die van de huizen dichtbij de kerk kwamen lopen schudden meewarig hun hoofd en zeiden: "Beste man, ga naar de politie of het Leger des Heils, daar is het warm. De in lappen gehulde gedaante mompelde wat. Ach, het zou wel een dronkaard zijn, door zijn familie uitgestoten. Wie weet wat hij op zijn kerfstok had! En vol verwachting gingen ze de kerk in, klaar voor het evangelie.

Daar kwam Zure Mie. Zo noemden de mensen uit het dorp haar, omdat ze, na de dood van haar man, nu al weer tien jaar geleden, nooit meer gelachen had. Ook zij kwam voor het evangelie. Ze zag de gedaante, keek het kerkvolk na en er kwam een meewarige uitdrukking op haar gezicht. "Ga met me mee vriend. Er is plaats aan mijn tafel en warmte in mijn huis en het evangelie kan ook thuis wel gelezen worden."

De man richtte zich op, pakte haar uitgestoken hand en met verrassend lichte tred ging hij mee naar haar huis. "Maria", sprak hij en zijn blauwe heldere ogen straalden vanuit een jong gezicht, toen de deur eenmaal dichtgevallen was, "je hebt, net als je naamgenoot, vele eeuwen terug, God vreugde gebracht. De Heer zegene je." En ze was weer alleen. Maar van die dag paste de naam Zure Mie niet meer bij haar. Ze glimlachte en warempel, de mensen konden niet anders dan terugglimlachen.

© december 2008, Alida, BasicPublishing.nl